

Sy-li spěwał,
Pilnje dželať,
Strowja ce
Swó bny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé! F.

Čerbike njedželske lopjeno

Čakóžil 1891 Khrjebjanski farar dr. theol. a fil. Djedrich Sella.

W Budyschinje

2. meje 1937

Baugen

Njedžela Rogate.

Próstwa praweho wjele samóže, hdňž sprawná je.

Čak. 5, 6.

W tamnej čornej nozý, w kotrejž wšě mozy čěmnoščje našeho Šbóžnika nadběhowachu, je žwojich wučomnikow napominať, žo modlicž. Čak tež w našim čažku, hdžez je telko čžerpjenja na našy lud pschischoť, hdžez čžmowe mozy dobudža, žlyšchu se wšěch staroscžow a nušow, čžezow a kšičžow napominanje nam napšhēcžo klincžecz: Stražuj a modli žo, kšhescžanstwo!

Kóžda wěž ma žo nawuknjecz. Dženka čže Čakub nam pomhacž, žo bychmy w prawym duchu nawukli žwoju modlitwu k Bohu spěwacž. Čslubjenje a napominanje nam pschischoť: „Próstwa praweho wjele samóže, hdňž je sprawná.“

„Próstwa praweho“ — šhto dha žo žmě prawy mjenowacž? Njesteji pižane: „Psched tobu njeje žadny žiwy prawy?“ Čaj, nihto n je je psched Bohom žam wot žo prawy. Ale kóždy móže to bycz. Wšhac je našy Šbóžnik pschischoť, žo by šhubjennyh hrěšnikow prawych šžžiniť. Wón je naše hrěchi na žo wšak, žo bychmy my mēr mēli. Hdňž tež naše pschestupjenja wobškorža, nětko ničžo wjazy njeje, žo by šatamaťo tnyh, kiž žu w Khrjstuku Žesuku. Čšhtóž do njeho wěri, je prawy!

To běšče wježola powěščž, š kotrejž Pawoł kraj do kraja, lud do luda džěšče. To běšče droha parła, kotruž Luther we kšhštrje pytašče a w bibliji namata. Čo je to wulke, šbóžne našhonjenje džěczí Božich we wšěch čžakach a na wšěch městach: Moje hrěchi žu wodate, moje wumoženje je žo štaťo, mój Bóh je mje pschischoť, žym prawy š hnady!

A to je nětk kšutne praščenje ša naš wšhštkich: Móže-my tak jako džěczí Bože, kiž buchu prawe, psched Boha štu- picž?

Psches ert žwojeho profety Žesajasa je Bóh žwojemu ludu junu pschischoť: „Čon lud žo ke mni pschibližuje se žwojim ertom a mje čžescži se žwojimaj hubomaj, ale jich wutroba je daloko wote mnje.“ Čez džěžnišchi džěň jich wjele jemu žwojej hubje dari, niž pak žwoju wutrobu. Čžezdža š modlitwu žo jeho trónej pschibližowacž, ale wot žwoje- je njeprawdoscže nochzedža wotšupicž. Čsmědža žo potom džiwacž, hdňž žo jich próštwy njewužlyšcha. Wopomimy to- la: Próstwa njepraweho, próštwá khablazežo, próštwá polwu- troby, próštwá žwětnje šmyšleneho nima žaneho žlubjenja. Čenož praweho próštwá wjele samóže.

Čuž šrijaduj to žwoje se žwojim Bohom. Najprjedy to- mu Čnješej wutrobu, potom próštwu! Wšmi pošnu hnadu, kotruž tebi w Khrjstuku Žesuku poššicž. Čotom psched nim štejišy kaž džěczó psched nanom. Njebjo žwoje woľno nad tobu woczini. Čsměšy šhonicž, kšjku móž próštwá praweho w žebi ma.

„Wjele samóže“. Wjele, to njeje: wšhštko. Něchtóžkuli nam praji: „Čsyn žo ša žwojeho muža, žwoju žonu, žwoje džěczó k Bohu wolať wo dnjo a w nozý, a tola bě wšhšča próštwá podarmo. Nětk njemožžu wjazy do tajkeho Boha wě- ricž, kiž modlitwy njewužlyšchi!“ Ale je to žo nam žlubiko, žo š próštwu wšhščo dobudžemy, po čžimž žo našej wutrobje čže? Čotom njebý žo wšhštko wjazy po Božej woli štaťo, ale po našej. Bóh wšhšehomóžny by potom byť twój wotrocžl a ty jeho kšjes. A šhto by potom se žwětom, hdň by byť žyle pschepodatý čžlowjekam? Čě, džakowano Bohu, žo tón žebi žwoj šžepar š rukow wšacž njeda! Modlitwa wšhščo njesamóže. Čez najwjetšchi modlecž, našy Šbóžnik, nje- samó kšluch čžerpjenja wot žebje wotwobrocžicž, hacžrunjež š wutrobu proššesče: „Wótcž, jeli šo je móžno, wšmi tónle kšluch wote mnje!“

Modlitwa wscho njesamóže, samóže pať wjele. Kajke džiwy je dofonjaka, kajke mozy sbudžika! Mójsaš w bitwje s Amalektarjami so t Bohu wołasche, a Israelske džěczi do- buchju. Sana so modlesche, a Samuel jej bu daty. Jenje njeby so Jairuřowa holcška sbudžika, njeby-li nan t tomu Knjesej pschischedschi pomoz hej naprořny.

Kajke samotwjenje je Bóh tón Knjes s tym do nascheju rukow položiť! Kóždy móže sobu pomhacž pschi wumóženju s hluboķeje nuřny. Kóždy móže sobu twaricž na strowišchim pschichodže nascheho luda. Stykúmy ruzny, šhibujmy kolena, posběhujmy wutrobny! Modlmy so a njewustawajmy! Próstwa praweho wjele samóže.

Jakub t tomu hišcže pschitaji: „Hdyž je sprawná.“ Wón cžlowjesku wutrobu snaje, wě, kať je druhdy napjelnje- na s rospjeršchenymi myřlemi. Hdyž do Božeho doma šastu- pišch, řwoju hłowu šhilejo so modlišch. Woprawdže? Mo- dlisč so thutnje? S wutrobu? — A řwjaty Wótčzenasch — Luther je jón najwjetřeheho martrarja mjenowať — kať nje- ředžbnje so huito wuřpěwa! Hdyž pať njeřřmy řami pschi řwojich modlitwach, kať móžemy potom teho so nadžijecž, so je Bóh pschi ničy?

Njech je nasche heřlo, so řwoje modleřske řiwjenje we řwjatej thutnořczi wjedžemy. Psched Božim trónom štejmy, hdyž so modlmy. To najwřisčšche cžinimy, řchtož je nam dowolene: Štworjenje je řwojim štworiczelom řěczi, cžlo- wjeř thudy je řwjatym Bohom, džěcžo se řwojim Wótžom. Wřhitke rospjerščne hłowny w nař a wořlo nař maja mjel- cžecž. Jenož jena myřl nař wobřnježi: Šteju psched řiwym Bohom! Potom wulke wěžny řhonimy a wulke wěžny dozpiwa- my. Próstwa praweho wjele samóže, hdyž je sprawná.

Šamjen.

Řhryřtuřowe t njebjusťpicže.

Hłow: Njebudž řparna moja duřcha.

Knježe mój, řhzu Tebi řdžělicž:
Bolořcž, řtyřl, řhchiz cžisčczi mje, —
Ty pať džěsch, so wot mje džělicž,
Čžehnješch do wyřkořcže!
Mje tať řhudoř řobu wřmi,
Wořtať we wutrobje Ty mi,
So měř Tebje, — dary twoje;
Knježe, Ty řny řublo moje!

Wořtaj wutrobu mi Šswoju,
Knježe, tu, so mam ja Čže;
Šsobu řorje wřmi pať moju.
Šsprawnje prořnyč nawucž mje
A, hdyž njemřžu prořnyč Čže, —
Řola Wótza řastuř mje,
Ř Jeho prawizny Ty ředžisč;
Řade wřhitkim wěcžnje řnježisč!

Psche wřcho cžakne myřle moje
Čžehit wot řemje t njebjeřam,
Řjeschodne řubla Šswoje
Řbudžel bohacže mi řam.
Řaj, so řiwi we wěřje
Šsmny w cžakny t wěcžnořczi;
Řomhaj, so cžer Twoju džemy,
Š hnady Twój raj řerbujemy.

Řesu, Twój ja řawořtanu
Ř řiwjenju a we řmjerczi,
Šsobu psches doř řmjercže cžahnu

Ř mojej wěcžnej domišnje;
Řój, budž, wořtať pola mje,
Řjeczor mój pschez bliže dže,
Řopjelit řwoje řlubny řwjate,
Řam wřchěm w Twójim řłowje date.

Knježe, Twoje t njebjusťpicže
Šwjeřeli mje wutrobnje,
Š Tobu moje domojřicže,
Řrořchta pořne, řbožne je!
Ř řmjerczi mje t Šsebi wřmi,
Šsmil so na mni, pomhaj mi,
Šo twój wěřny řtaw řnych wořtať,
Š hnady řbožnořcž w njebjú dořtať. S. W.

Mjes Žutrami a Šswjatkami.

Mjes Žutrami a Šswjatkami je „wyřkoř“, wyřkazy cžakž žyřkwoje a žyřkwineho řěta. Šsu tola Žutry řařo řawyřkawe: „Tón Knjes je řtanuř! Tón Knjes je řawěřcže řtanuř!“ Š do- řnym prawom měješche tehodla tež řapreje tuto wyřkaze řlo- wo jaťo heřlo.

Šo dnjow to je mjes Žutrami a řwjatkami. Řěmřke řlo- wo „Přingřten“ to tež wupraja; wono pořhadža s greřřkeho řłowa řa Šo. Šchěřcž njedželow řněmy mjes tutymaj řwje- dženjomaj řwjecžicž. Wone maja řacžanřte mjena; podobnje řaž njedžele pořtneho cžakža. Tute mjena njeřku pať něřajke řwěťne; wone pořhadžeja s Božeho Řiřma; řu wřate se řpo- cžatkow bibliřřkich wotdželow, řotrež měřřnik w řtarej žyřkwi cžitawche.

Řu a ři m o d o g e n i t i pschijamřnje so t 2. řtawej 1. Řětra. Tam řěka w 2. řřtucžžny: „Řožadařcže to řořumne cžisťe mlořo řłowa Božeho jaťo něť řn a r o d ž e n e džě- cž a t k a, so řnyřcže wy wot njeho pschibjerali.“

Misericordias Domini řložuje so na 89. řřalm: „Řa řhzu řpěwacž wo Knjesowej řnadže wěcž- nje.“

Řubilate pořhadža se 66. řřalma: „Wyřkajcže Bohu wřhitke řraje!“

Řantate pořaže cže do 98. řřalma: „Špěwajcže tomu Knjesej nowny řěřlusch, pschetož wón cžini džiwny.“

Řogate dopomni cže na Řana 16, 24: Řrořchcže a wy řbudžecže řracž.“ Ale mjeno tuteje njedžele drje nima tu řwojeho řařožka ale drje w tym, so řo na tutej njedželi řta- wachu — a we wřchelatich řrajinach hišcže řtawaja — roga- tiones, t. r. modlitwy, dobroprořchenja, řotrež řatarjo, wjeř- njenjo cžinja pať cžahajo wořlo řwojich řonow abo mjes řwojimi řonami pať mějo nutnořcže něhđže mjes řwojimi řonami abo tež wořebite nutnořcže o Božich domach. Řoga- te, potajřim džemřniřcha njedžela je tať prawje a žyle woře- bje njedžela řatarjow, wjeřņjanow — ale njedžela, řotraž njeřha něřtať „pschecžinjena“ řnyč, ně, řotraž řhze řnyč řwje- cžena s modlitwami, s proštwami. A njeje nasch cžakž tajři, řiž nam dopraji: „Modlcže so! Prořchcže!“? Ře. Tuž pať cžinmy tež tať!

Řraudi, njedžela do Šswjatkow řložuje so po řtarym řuchownym řěřluschu.

Hdyž řwěru se řwojich řpěwarřřkich řpruchi abo intonazije w Božich řklužbach řobuřpěwawřch, wěřch, so řu řřpruchi Šo řacž Š5 po tutny řtarych nařožkach řestajane. Š wulřich měřřtow, tať tež s Drježdžan řlyřchimny pschezo řařo, so řu Bože domny njedželu řaž njedželu a tehorunja pschi wořebitny řořich řklužbach pořne nutnyřch, tať so řyřbjia hišcže řtacz. Řaja nasche měřřtna w Božim domje njedželu řaž njedželu řwojeho

kemšerija a hwoju kemšerku abo žaruja tam wožamocžene? Hdyž wone žaruja, žaruja tež drusy hišcže, — cži prjedow- nizu, kotřiz žu na tutych městnach něhdy Bože słowo křišcheli a Bohu služili, nětk pať w duchownym raju Bohu služu.

Blidowe paczerje.

W cžaku wužywa a hadženja je tak prawje składnosć, žebi ras rospomnicž, šhto to s twojimi blidowymi paczerje- mi je.

Bo powschittkowym nashonjenju je tak, so pola najwja- zy ludow nashčeje semje nadeńdžesč, so žo cžlowjejojo wino- waczi cžuja, žo do wužiwania posticženych darow někať na Boha dopomnicž, žo jemu někať džakowacž, někať modlicž. Tak na psch. Czornuchojo žanu jědž njejědža, křiba so něšhto Boham wopruja. Indianojo a Esibirojo cžičnu přeni luť jědže do wohnja, so bychu tak žohnowanje bohow sa šbytkne wudobnyli. Křineša nicžo nješje, křiba so je přiedy jědž na domjazny woltať stajil, ju tak bohám posticžejo. Bohanjio ku- pow Sandwich sanježu do jědže křwalbnu spěw. Rubižny spě- waja do jědže a po jědži modlitwy. Madagašny žo hluboko klonja, hdyž wot blida du a strowja tak duchow. Zappojo křestaja do rukow a wolaja: „Dobry božo, budž křwaleny sa tutu jědž!“ Mohamedanojo žo ženje k jědži nješndnu, křiba so praja: „W mjenje najhnadnišeho a najšmilnišeho boha!“

Westfalke njeđelke łopjeno pschispomni k tomu: „Křesćizjenje žu jenicžke wuwšacze s tuteje powschittkowneje regule; telko s nich nima sa nušne, blidowe paczerje spě- wacž...!“

Masch žnadž hišcže něšhto k tomu pschispomnicž?

Do wožadow.

Cži, kotřiz nětkle daločo po kraju pucžuja a žo sa nabožne praščenja šajimuja, powjedaja nam, so ludžo bóle kemšchi křodža, so žu Bože domy polne, haj pschepjeljene. Móže tón, křiz nětkle psches nashče wožadny pschindže, tež to prajicž? So je w pošlednich 20 lětach kemšchihodženje wožlabnylo, to wěmy wschitzy; to dže je wožebje škoržba nashchich staršich kemšcherjow. Ale wono njeje tak, so jenož mjes mlodymi kemšcherjo pobrachuja. Tež mjes staršimi a starými wožad- nými pobrachuja kemšcherjo. Pocžina to nětk sažo hinať a lěpje bycž? Wožebje wo městach a wullich městach žo praji, so tam wjaz a wjaz ludži kemšchi křodži. Na wulke města wješnjan hušto dočž tak někať s boča hlada, hdyž žo wo po- božnosćzi rěcži. So njeby s tym s farišejom pschesjene byl! Njeje nash cžaz hišcže w naš na wšy telko šahorjenja a lu- bosćže abo hdyž niz to, telko naštróžaneho pytanja a modle- nja šbudžil, so njemóžemy hinať hacž so dyrbinu kemšchi hicž w šhromadžisnje křesćizjanow a so dyrbinu doma žami abo s domjaznymi Bibliju cžitacž a w Bibliji pytacž? Esmy my tak „konservativni“ w žwojim šwucženym nabožnym wašč- nju s tutych pošlednich 20 lět, so mēniny, so nješmēny a so njetřebamy žo pschemēnicž? So žo tola njebychmy žami ššebali! So njebychmy to s liwšosćzu šamēnili a s lēnjosćzu žwojeho stareho cžlowjeka a se žamoprawdosćzu! So nje- bychmy žo, přiedy hacž žo dohladamy, mjes tymi widželi, křiz škomdža křwaž, dokelž škomdžichu cžaz! A hdyž šhto mēni, so jemu trjeba njeje, hušto kemšchi hicž, — šhto to po prawom rēka, to wucžin křodny žam se žobu a s Bibliju! — haj, spi dha tajki w našim tak budžazym cžazhu, so wón njewě, so dyrbi wón wschěch druhich dla kemšchi hicž a sa Bože słowo a sa wěru wušnawacž a žwēdcžicž, niz, so by wěra wěra woštała a žyrkej žyrkej a žo žyrkej dale twariła, ně tnych

cžlowjekow dla, toho luda dla — a žebje žameho dla. Wěra a žyrkej, šažowanej na Jesom Křysta křičžowaneho a stanje- neho, woštanjetej a Biblija, Bože słowo, woštanje — ale cžlowjejojo njewoštanu we wěrie a w šjednocženštwje s Bo- hom psches Jesuža Křystuža a tak niz w Božim žohnowa- nju a tak niz we wěrnym šbožu, kotřez tón ma, křiz šbožnosćž ma. —

Mohlo žo hišcže mnoho k tomu prajicž. Tola njech je dženža dočž! Esnadž něchtón s cžitarjow a s cžitarčkow něšhto k tomu napiša. — Wšcho tajke ma žo redaktorej pschi- pōžlacž.

So našcha ewangelška krajna žyrkej šchita a dzerži we wschěj žwěrie drože herbštwo reformazije a so šteji na šažoku ewangelija a we wěrie do Jesom Křysta křičžowaneho a sta- njeneho, to njetřeba drje žo wjazny prajicž, byrnjež chžyl tón a tamny něšhto wuštajicž. Ale my mamy tola wschitzy žwo- ju Bibliju a móžemy žo žami wobhonicž. Nam wschittim že tola Jesuž Křystuž prajil: „Wobhonicže žo w Wižmje, psche- tož Wam žo šda, so macže tu wěcžne žiwjenje we nim, a to žame je, křiz wo mni žwēdcži!“ A my wěmy, so mamy tuž žyłu Bibliju wjacž; Jesuž Křystuž dže s tutym słowom mē- ni Starý Testament, a praji wo Starým Testamencže, so wón wo nim, wo Jesom Křyščže žwēdcži. S tym je sa naš rosžu- džene wscho mudrowanje a wadženje wo nim. To tež hižo teho- dla, dokelž bě to „Bože Wižmo“, dokelž bě ta „Biblija“, kotřuz šbožnił wužiwasche, Starý Testament nashčeje Biblije. Kať móhli a chžyli my te knihi, kotřez Jesuž jako „Bože Wižmo“ trjebasche, na boť položicž, šacžičnyčž?

A tomu tu něšhto, šhtož runje tak duzy namakachmy:

Hólcžez mējeschēch psched žobu štaru žwojbnu Bibliju. Bě žyle šaproschena. Wón wobrocžesche łopjeno a łopjeno. Dolho ničtón nicžo njeprajesche. Nadobo pať rjekny hólž: „Nješju dha Biblija te knihi wo lubnym Bošu, macže?“

„Wěšo, lube džecžo!“

Džecžo bě samyšlene, škoncžnje šnapšchecžiw: „My dyr- bjeli lubemu Bohu jeho knihi sažo dacž, my je tola njewu- žiwamy!“

A runje tak hišcže něšhto k tomu, šhtož bu wo kemšchi- łhodženju prajene:

„Ja wēm dže hižo wschittko, šhtož šaracž přēduje, rjekny něchtón wužmēšchejo k druhemu, křiz kemšchi džēsche!“

„Ja wēm tež, wotmolwi tutón, „kať křlěb žłodži, dyrbjju pať jón pschēzo sažo jēsčž!“

Žyrkej a štat.

Młodžina a njeđela. Sa młodžinu a jeje službu — ŠJ — pschindže nowe sa žyłu Mēnišku pšacžaze šarjadowanie. A tomu žo wošjewja, so budže po wošjewjenju, kotřez je wjednik nēniškeje młodžiny k šalonjei 1. dezembra 1936 wo- šjewil, njeđelu cžaz sa kemšchihód daty.

Do džēla! „Ja chžu tež tak rad žobu džēlacž we woža- dže, w žyrkwi, hdyž je tola tak rosžudny cžaz!“ tak myšli, to praji tak někotry nětkle. Tuž pať tež do džēla! To njetře- ba žana wólbna rěcž bycž, s kotřejž wuštipišch. Je tu tak na dočž škladnosćžow, žobu džēlacž. My trjebamy žive woža- dy, wožadny, kotřez žu tu štaru a štajnje nowu wěru do Je- som Křysta křičžowaneho a stanjeneho žive a to tež wob- žwēdcžēja se słowom, žiwjenjom, šadžerženjom. So tu tajke wožadny žu, sa to je wjele džēla trēbne a je wschudžom džēlo nušne: tak w žyrkwiny křorje, w Božich službach sa džēcži, mjes šnatými — so s nimi rěcžič w žyrkwiny a wožad- nych praščenjach, so njejažnosćže, šajkež žu wožebje nětkle nastale, rosjažnišch, so pošlednje šamēny wschittkich tnych

wšchelakich hibanjow, kotrej njejku pšeho wuprajene, wot-
krywasch, so pšehproschujesch do šhromadžisnow a wuhotowa-
njow, so wabisch do Božich službow a k zyrkwinstim šwjedže-
njam, so pošliczuješch nabožne a wožadne šopjena, kotrej
dyrbjake runje nětkle w kóždej šwójbje hycž a tak zyle wěšče
tež naše šerbste nabožne šopjena runje nětkle w kóždej
šerbstej šwójbje; a tež to šluscha do tajkeho šobudžeba, so šo
rosmošwiesch s druhimi wo nabožnych praščenjach, so šo s ni-
mi k Bibliji šydnješch, so s nimi do Biblišich hodžinow džesch,
so tam, hdžej žane bibliške hodžiny njejku, šo wo tajke pošta-
rašč. A něšto njech njeje šabyte: so šo modlišch, so dobro-
proščenje činišch ša jenotliwych a ša wšchěch šhromadže. —
Čži to. Ty bórny pytnješch, tajke šnutsowne špokojenje.

Se Šerbow a s dalofa.

Bože špicze směje poboczne Gustav-Adolffile towarštno
šwój lětny šwjedžen w Porschizach. Popołdnju w 2 hodž. bu-
dže šerbste šwjedženste šemščenje. Knjes šarač Bóž-Bude-
štecžanski směje tu předomanje. 1/4 hodž. budže němške šem-
ščenje. Šarač dr. theol. Ziegenspeč s Karlowych Warow
směje šwjedženste předomanje a rosprawy wo ewangelškej
zyrkwi w Čžiškošlowatiškej. Lubi ewangelšny Šerbja šu na
šwjedžen wutrobnje pšehproščení. Porschicžanski wožada
naš lubje wita.

W **Drježdžanach** běchu wot 12. hacž do 14. haprleje dny
Šnutsowneho mišionštna. Na šlownej šhromadžinje po-
da wyššichi zyrkwiny rada Wendelin rosprawy wo škutkowa-
nju Šnutsowneho mišionštna w lěče 1936; tuta rosprawa
rosjašni tak prawje nadawl a škutk Šnutsowneho mišion-
štna a pošasa, tak wobšěrne a nušne jeho dželo je. Jeho
domy a wuštawy, kotrychž licžba šo njeje pomjenšchila, wo
tym šwědčja; něotre buch šamo powjetšchene. Haj, ša šta-
rych ludži, kotrychž bywa wjaz a wjaz w ludu, pobrachuja do-
my, we kotrychž bychu wuhow a wotpočink namakali. Ša
šaitaranje wohrožennyh, kaž wopiwzow, je šo wjele čžinišo.
Wošebje je pak Šnutsowne mišionštno se wšchelakimi wu-
hotowanjami, rosuwčžowanjami a pšehdnošchtami mjes lu-
dom a na lud w šchescžijaniškim šmyšle škutkowašo; pšichi tym
wuži wošebje tež šwoje „mišionštno pošawnow“. Šwješe-
laze je, šo runje tež mužšny tute wuhotowanja wopytowachu.
Wšhitko, šštož rosprawa šjewi, pošaje, tak je Šnutsowne
mišionštno wobdželene pšichi nowotwarje zylého luda. Wo
tym šwědčjelše tež šlowny pšehdnošcht: „Šamošwjenje
zyrkwi ša pšichodnu generaciju.“ Tutón měješche šarač dr.
Lilje. Wón wušběhny mjes druhim, šo je runje we mlóž-
nje bėdženje wo wěrnju, prawu nabožinu a šo ma zyrkej runje
nětkle šwoje nadawki dopjelnjecž; wona ma se wšchěj šhut-
nošču štačž ša šakrament šwjateje šchčženizy a ma se wšchěj
šwěru na šo wšacž šamošwjenje ša wušchčžene džěčži.
Šchwórtu kašni ma zyrkej pšichpowědacž štarschim a džěčžom.
Dr. Lilje škóncži: „My čžemy našchemu ludej pomhacž, je-
mu šlužo, na jeho mlódej generaciji.“ Šswjedženška Boža
šlužba bė w domje; předomal je prof. D. dr. Doerne, kotryž
bė do šwojeho pšehšydnjenja na Lipsčžanski universitu, wjed-
niš předarškeho šeminara w Lückendorfje pola Žitawy. Ša
tekst bė šebi wušwolil Žap. šf. 18, 9—10. — Pšichi škladnošči
pšichinjemy hišchče dalšcheho. Wobšěrne dželo tutych
dnjow njeje wobmjelowane byšo na to, šštož tu wušewi-
my.

S **Magdeburga**. Tu šwjecžimy jubilej, kotryž naš šo-

bu dopomina na reformaciju, na Luthera. Našcha „šurrenda“
— našchi zyrkwiny špěwarjo — šwjecži 500lětny jubilej
šwojeho wobšacžja. Pšehd 500 lětami bu šaložena a 1497
šluschesche do jeje špěwarjow tež Martin Luther.

Mišionštno a radio. Neudettelsawške mišionštno je
dowołnošč doštašo, šo šmė na šupje Nowa Guinea twaričž
dwaj ščelakaj. Awštrališke knježerstwo je tutej dvě radio-
wey štaziji pšichšwolišo.

W **Štalškej**. Němške ewangelške wožady namakali we
mėštach Benedig, Neapel, Genua, Mailand, Bologna, Flo-
renz, wošebje pak w Romje. W Tirolškej stej dvě: Meran a
Bozen. Tež město Trieste ma němšlu ewangelšku wožadu.

Bibliški pučžnik.

Rogate, 2. meje: Duž tehodla budž wam wědomne, šo
to šbože je pohanam pošlane; a woni budža šo šlyšchecž. Žap.
šf. 28, 28. — Žan 16, 23—33. — Psalm 104, 27—35. — Nětk
wjazy šrudni, pohanjo, njebudžče; hdž wy šče hłódni, Je-
šuš waš napaje. Wón šwoje šlowo šjawne čžini, wodawa
lubošnje, hdž šmy we winje. K. 302, 3.

Póndžela, 3. meje: Ješuš džesche k šwojim wučžomni-
šam: Kaž mie mój Wótz pošlak je, tak poščelu tež ša waš.
Žan 20, 21. — K. 220, 1. — Psalm 103. — 1. Šam. 17,
12—25.

Wutera, 4. meje: ... Duž šjewichu jemu, šo Ješuš Na-
žareniš nimo dže. Lut. 18, 37. — K. 399, 4. — Žuda 1—25.
— 1. Šam. 17, 26—38.

Šsrieda, 5. meje: Dža je tež Bóh pohanam pošutu daš,
šo bychu šbóžni byli! Žap. šf. 11, 18. — Romšf. 1, 1—17. —
1. Šam. 17, 39—58.

Šchwórt, Bože špicze, 6. meje: Dži pak k mojim bra-
tram a praj jim: Ša du horje k šwojemu Wótzej a k Wa-
šchemu Wótzej, k šwojemu Bohu a k Wašchemu Bohu. Žana
20, 17. — Mark. 16, 14—20. — Psalm 110. — Čžehni ša šo-
bu naš štajnje tu, daj ša tobu nam čžahnyčž; daj krašnošč
nam kaž jandželam, daj šbóžnje s rowa štanycž. K. 146, 5.

Pjatt, 7. meje: Tehodla džicže na rospucže a prošchče
na kwaš, šohož wy namakacže. Matth. 22, 9. — K. 152, 4.
— Romšf. 1, 18—32. — 1. Šam. 18, 1—16.

Šsobota, 8. meje: Mi je data wšhitka mój w njebješach
a na šemi. Matth. 28, 18. — Romšf. 2, 1—13. — Psalm 42.
— Kralo hnadny, poš tež še mni, nad žadoščžemi knjež we
mni. K. 370, 6.

Wištowanje:

Dubi „Čžornoboženjo“. To bė njenadžity poštrov, kotryž
nam nadobo pšchilecžja, podpšany wot tak wulkeje čžrjódy
Šerbow, Šerbowšow, šerbšich šwójbow, šhromadžennyh poš-
la šerbškeho hoščenzarja na „Mokritzhöhe“. Džalujemy šo
jara a radujemy šo, šo šebi tajku towaršchmošč hajicže, kaž
šo radujemy, šo šwěru šwoje šerbške Bože šlužby šhromadu
šwjecžicže a šwoje šerbške pišmowštno — tak tež naše šo-
pjenšo — čžitacže, hajicže, podpšeracže. A tuž Wašch wšhit-
šich, tnych lubnych wošobinšny šnatych, kaž tnych poš wošobje niz
šnatych, wutrobnje štrowimy: „Pomhaj Bóh.“ Redaktor.

Kni. L. w D.: Ša wšcho džak. Wužiju jo, napišajče š,
hdž tam něšto wošebite macže. Redaktor.

K. J. W. w W.-D.: Hišchče ras džak! Šo šym pšhi-
šróšchil, je ruma dla. Redaktor.

Ša Graudi dyrbi pošndželu do čžihčžernje W. w Š. —
Ša Šwjatki: W. we W. — Ša Šwj. Trojizu K. we W.